

Irrationale Welt

Anna Dot, 2019

Publicat al catàleg *Still Blue* (Barcelona: Blueproject Foundation 2019), editat per Renato Della Poeta, Cristina López Morcuende i Pedro Torres.

[Al peu del turó de darrere casa, a uns 600 metres sobre el nivell del mar, hi ha fòssils d'eriçons marins, una masia, un corral i una barca d'una altra època. A dins de la masia, hi ha penjada una fotografia de pintures rupestres trobades en una cova del sud de França. Alguns d'aquests elements (els fòssils d'eriçons marins, la masia, el corral, la barca d'una altra època la fotografia de pintures rupestres trobades en una cova del sud de França) aporten versemblança a l'inici de la llegenda que ve a continuació; abans tot això era aigua.]

Una llegenda diu que abans tot això era aigua.

Després, una força que venia d'un fons *molt fons* d'aquell oceà va desafiar les lleis de la gravetat i va aixecar terres calentes que es van tornar sòlides quan les va tocar l'aire.

Es diu que més tard, del damunt d'aquelles terres, uns animals en van aixecar les potes del davant, que se'ls van convertir en braços que tenien mans que els van permetre fer coses.

Coses com, per exemple, eines,
i coses com, per exemple, armes.

Armes for our arms.

I la llegenda diu que les armes eren útils perquè,

des que les potes s'havien aixecat del terra,

els ulls d'aquells animals podien captar noves visions;

els seus sistemes cognitius havien desenvolupat una consciència;

amb aquella consciència, que altres llegendes anomenen raó, van aprendre que ells eren ells en un món ple d'altres coses i d'altres cossos i van aprendre, també, que es podien posar noms a ells mateixos per diferenciar-se de les altres coses i dels altres cossos, i que també podien posar noms a les altres coses, per diferenciar-les entre elles i d'ells mateixos; i també van aprendre que amb aquells noms podien inventar històries sobre les coses i sobre els seus cossos i també els altres.

Històries com, per exemple, aquesta llegenda.

I la llegenda diu que les armes eren útils perquè,
des que tot això va passar,
el *seeing-man*¹, que posa nom a les coses i que s'inventa històries, a vegades no es posa d'acord amb
els altres *seeing-men* sobre com anomenar-se els uns als altres i a la resta de coses, ni es posa
d'acord, tampoc, sobre les històries que s'inventa, i llavors es diu que aquests animals, que
arbitràriament s'anomenen a ells mateixos *man*, entren en conflicte i fan servir eines i armes per
resoldre'l.

I així és com aprenem, d'aquesta llegenda, que a vegades els noms són armes i altres vegades els
noms són eines. Com les armes i com les eines, a vegades els noms no només surten de les boques
d'aquests animals, sinó que també surten de les seves mans, que en un altre temps havien estat potes
que tocaven terres que abans, quan tot això era aigua, havien estat sota l'aigua.

La llegenda descriu aquell moment com un moment frontissa, en què aquells animals intentaven
assignar els noms que treien de les seves boques amb els noms que surtien de les seves mans i es
plasmaven en pedres. La llegenda diu que algunes d'aquelles pedres encara es poden veure avui.

Potser, en aquell moment, prenia forma la consciència d'aquells animals, que treien formes de les
seves mans que eren noms; formes que posaven a prova la capacitat comunicativa de cadascuna
d'elles perquè algunes feien de nom millor que d'altres, i algunes explicaven històries de les coses i
dels cossos millor que les altres.

Potser, en aquell moment, ocupats en aquelles formes i tots aquells noms, encara no tenien armes, ni
conflictes, ni eines, ni noms pels noms i per les formes. Potser encara no.

Potser, en aquell moment,

quan encara no,

aquells animals van estar més a prop d'un llenguatge comú del que mai ho han pogut estar en totes
les èpoques que han vingut posteriorment i que podran arribar a venir.

Si abans això era alguna cosa,

devia ser una cosa d'un blau tan blau com el cel d'avui o com el mar d'ahir.

---

1 Al llibre *Imperial Eyes. Travel Writing and Transculturation* (1992), Mary Louise Pratt anomena *seeing-man* a l'home que mira tot allò que li és estrany, extern a ell, i amb la mirada ho posseeix i té el poder de fer servir la paraula per anomenar-ho.